

באשדוד, בדימונה — ולפני הרבה זמן, בעפולה — הציב מישהו שלט שאמר: כאן תיבנה עיר חדשה. עתה עשו זאת בלב מדבר יהודה, בין באר-שבוע למצודה, ורשמיו: כאן תקום העיר ערד. אפילו חקנו המרור של תחנת אנד בלב הישימון. כאן ירדו, בעוד שלוש שנים, תושבי העיר הבלתי-קיימת, אחרי נסיעה ברחובות בלתי-נראים. בתחילת החודש אפשר היה לראות כי עתונים מודעות גדולות מטעם משרד הי עבודה, שקראו לצעירים להתיישב בערד. התשובות הגיעו לידי מנהל חבל ערד, אלוף-מישנה יצחק פונדק, והוא צריך לב חור מתוכן את 140 המתיישבים הראשון-נים של העיר. מועד כניסתם לבתים: בעוד פחות מחודשיים.

להציע פיתוי. החלוצים של איקטור בר 1962 שוב אינם החלוצים של הדור הראשון, או אפילו של קום המדינה. הגרעין הראשון אף לא יהיה מורכב מעולים חד-שים, שיורדו ישר מהאניה. מתכנני ערד רוצים למשוך ותיקים בעלי-מקצוע — מאלה המסוגלים להסתדר גם בתלאיב ובחיפה. לשם כך, יש להציע להם פיתויים חומריים. על האתגר החלוצי אין איש מדבר; כי מי שאינו מוכן לו, ממילא לא יעבור לערד גם בתנאים המפתים ביותר. על גבי המפות, קיימת כבר ערד מתוכ-נת ומתוחמת. יש אזור תעשייתי, מרכז המגורים, שכונת הילולת ואזור בתי-המלון. מכל אלה אפשר לראות בשלב זה רק כמה בניינים נאים ומאחררים, המשמשים כמשרדי החבל, רמז לסיגנון של העיר ה-עתידה. עד שיוצתקו תוכניות הבנייה מן הנייר אל הגבעות הצחיחות, ישכנו 140 המשתכנים הראשונים בבתיים של אכסנט.

מנהל-חבל פונדק רד לערד, צעיר

לא האכסנטונים הזכורים לדראון מימי מע-ברות-הזחוק, כי אם בתים בני שניים או שלושה חדרים, תוצרת בית-החרושת ב-נהריה.

כאן יגורו הראשונים, תמורת שכר הודשי, עד להקמת השיכונים הקבועים. אותם יוכי-לו לרכוש בתנאים נוחים. לרשותם יעמדו, כבר מן היום הראשון: בנק, חנות ירקות, צרכניה, חנות ספרים, בית-קפה.

מקורות פרנסה. צחת מהנדסים ואד-ריכלים עיבדו צורות מיוחדות של תנאי-מגורים, שיתאימו לאקלים המקום. זהו אקלים נוח להפליא. גם כאשר מגיעות מידות החום ל-37 מעלות, קל יותר לשאתן מאשר חום של 30 מעלות בתל-אביב. כי ערד גבוהה (640 מטר מעל לפני הים) ויבשה. בלילה שורר בה קור מדברי, ובחורף קרובה מידת החום לא פעם יאפס. כדי להתגבר על סופות-החול, הפוקדות לעיתים את הרמה החשופה, תיכננו האדרי-כלים בתי-מגורים, שכל דירה בהם מזכירה את החצר המוקפת של הבניה הערבית. העי-קרון: הרבה צל, הרבה אחיז, בלימת הרוח. אבל מתכנני ערד אינם מתעכבים במי-וד על הצורה האדריכלית, או על התוכנית להקים קולנוע ובתי-קפה על רמה דינוגרי-פית. כי אלה הן הפרפראות שמעל לעוגה. העיקר הם מקורות הפרנסה לתושבים של

נוער

פיקניק בחורשה ירדנית

שני צעירים לא-צברים היו השבוע נושא לקנאתם והערצתם של כל חבריהם הצברים בגבעת רמב"ם שבגבעתיים. אריה (לולי) סנדו זומיר (זינגל) מוזס, שניהם בני 16, חזרו מטיול בן שלושה שבועות, במקום בו אף לא חלמו להיות — בירדן.

"היום, כשאני חושב על זה", סיפר זמיר, "כל העניין נראה כחתייה עצומה, למרות ששם טיילנו רק בעיניים עצומות. אבל, למען האמת, פחדנו כהוגן ולא ידענו אם נחזור אי-פעם".

הוא צעק "קום!" הטיול ההרפתקני החל לפני שלושה שבועות, ביום שישי, כשהשניים נסעו לבקר חברה, שהיתה ב-מחנה של נוער שוחר-אמנות בבית-הכרם. "לא היה שם מקום ללון באכסניה", סיפר לולי, "או החלטנו שאין שום הבדל בין שינה באהלים ושינה בחוץ. לקחנו את שקי השינה שלנו והלכנו לכיוון חורשה ש-נראתה קרובה, על הרכס השני".

השניים עברו את מסילת הברזל לירוש-לים, עברו את ואדי הביוב של העיר וראו לפתע, על הרכס ממול, חורשה קרובה. הם מצאו בה מיטת מתאים, התכוננו לשינה.

"פתאום ניגש אלינו ערבי. אנחנו לא ידענו ערבית, אך הוא אמר כל כך הרבה פעמים, הונה ערב — הונאק ישראל! עד שהבנו שאנחנו מעבר לגבול. שמנו מיד את התרמילים על הכתפיים והתחלנו ל-לכת, אבל הוא עצר אותנו, חפר בור קטן באדמה, שם בפנים אבן, כיסה אותה בעפר, דרך עליה ברגל, צעק בום ועשה את עצמו נופל. הבנו שיש מוקשים בשטח.

"הוא אמר לנו לבוא איתו ואז כבר פחדנו כהוגן", ממשיך לולי. "שאלתי את זינגל מבין השפתיים אם כדאי לתת לו משהו בראש, אבל זינגל אמר שלא נרחיח כלום. אם באמת יש שם מוקשים. הלכנו אחריו בשקט, עד שהגענו לחבר שלו. אז קשרו לנו את העיניים והובילו אותנו עד למשמר של משטרה ירדנית".

עברית על הקיר. זינגל, יליד טאש-קנט הרוסית, ולולי, יליד רומניה, שהגיעו שניהם ארצה לאחר קום המדינה, הסתדרו עם הירדנים בלי כל בעיות: "שהינו לילה אחד בכלא בבית-הלחם ולמחרת לקחו אותנו לכלא בירושלים. שם היה כבר תא מיוחד בשביל הישראלים. על הקיר חרותות כל מיני כתובות שסידרו אותן. הבחנו בכמה מגני-דוד ובמלה לוד, כמוכן שגם אנחנו חרתנו את שמותינו".

בכלא התיידדו השניים עם שני אסירים, שהיו להם לעזר רב. הידיד הראשון היה אחד מטבחי הכלא, שנידון לשנת מאסר. הוא קנה להם בכספו חומס ומסטיקים ועודד את רוחם בשעות של יאוש, כשהוא משוחח אתם מבעד לחלונם הפונה אל ה-חצר. יריד אחר עבד במשרד בית-הכלא. הוא נשפט על רצח בן-אחיו: "הוא היה קונה לנו בשקים את תוספת המזון לאורז ולשלוש הפיתות היומיות והיה מספר לנו את החדשות, בתוספת דמיון מורחב, כמוכן. כך נודע לנו על מותה של מרילין מונרו, על שיגור חמישה ספוטניקים רוסיים ועל הריגת חמישה ישראלים בכינרת".

את הזמן בילו השניים במישחקים שונים, בעיקר משחקי כתיבה על הגייר שהגניב להם עובד המשרד, ובנגועים. יום-יום הבי טיחו להם שמחר יוחזרו הביתה. כשבא ה-קצין האחראי, בסוף שבוע שעבר, והודיע להם על החזרתם, שמחו השניים והחלו לארוז את המזיון ואת הבגדים המועטים שהיו להם. לפתע הבחינו שכל האסירים מטביב צוחקים. "מתחים אותנו", החליטו השניים והתירו את כל הדברים. צעקות וזיון מן המשרד הבהירו להם שהמדובר אינו במתיחה ואומנם כעבור פחות משעה כבר היו במעבר מנדלבוים.

עם הילדים שלו. "לעת עתה איני מדבר על טיולים", הצהיר זינגל, כשהיא מציע באמו, "איני רוצה לקבל נעל ב" ראש". האם לא התעקשה: "לא גידלתי אותו כדי לקשור אותו בסניור. טיולים, בבקשה — אבל רק בקבוצות מאורגנות". אמו של לולי היתה תרנית פחות: "טיור-ליים: רק עם הילדים שלנו".

להזדמנות מיוחדת שתו משקה מיוחד אציל, טהור ומשלים כל ארוחה תירוש תפוחים תסיס

פרי-ו סיווה תוצרת נאות

ה מ נ ו י - קיבלת חשבונך, נא פרע אותו בהקדם.

זו ההזדמנות שלך לדירה משלך על קרקע משלך ההרשמה מסתיימת

1-10-62 חפעל הפקדון לשכנו פרטים והרשמה בכל לשכות ההרשמה של מופעל החיסכון לבנין. משרד השיכון

אלפריקה החתצורת

ספור שיר אגדה תצלום המחיר עד ראש השנה בלבד 10.75 ל"י בהוצאת המכון לתרבות אסיה ואפריקה ההפצה: הוצאת קרני

חליפות הריין קצרים מיוחדת

תא שדר מסדיק 19 62 19 13 12

לאדם המודרני נחוץ שתהיה מצלמה! כמו שנחוץ מקר או רדיו. לפוטו-ברנר הגיע מבחר גדול של מצלמות באי-כות גבוהה ובמחירים עמ-מיים! יעוץ והדרכה חינם!

פוטו-ברנר חיפה, יחוב החלוק 31